

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **COUNTRY RADIO s.r.o.**, IČ: 45270881, se sídlem v Praze 10, Říčanská 3/2399, zastoupeného JUDr. Pavlem Dobiášem, advokátem se sídlem v Praze 5, Ostrovského 253/3, proti žalované **Radě pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem v Praze 2, Škrétova 44/6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 14.6.2011, č.j. zab/2012/2011, sp.zn. Ident.: 2010/1382/zab/COU,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění :

Žalobce se žalobou, doručenou Městskému soudu v Praze dne 16.8.2011, domáhal přezkoumání rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále též žalovaného správního úřadu) ze dne 14.6.2011, jímž Rada neudělila provozovateli COUNTRY RADIO s.r.o. souhlas ke změně skutečností, uvedených v žádosti o licenci k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím vysílačů programu COUNTRY RADIO (licence č.j. RU/91/99, spočívající ve změně územního rozsahu vysílání a souboru technických parametrů v přidělení kmitočtu Pardubice Polabiny 104,1 MHz/100W podle ustanovení § 20 odst. 4 a § 21 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále též zákon o vysílání), a to z důvodu, že by požadovaná změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení.

Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný správní úřad vydáním napadeného rozhodnutí překročil meze svého správního uvážení vydáním netransparentního rozhodnutí, které je nedostatečně odůvodněno a má výrazně diskriminační charakter. V napadeném rozhodnutí nebyl respektován právní názor, obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24.2.2011, č.j. 7As 111/2010-163, dostupného na www.nssoud.cz, neboť žalovaný správní úřad řádně neodůvodnil svůj závěr, proč je soubor technických parametrů Pardubice Polabiny – kmitočet 104,1 MHz/100W dostatečně bonitní na to, aby mohl být předmětem licenčního řízení.

Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí odporuje obecnému zákazu diskriminace podle článku 3 Listiny základních práv a svobod a konkrétnímu zákazu diskriminace podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. b) zákona č. 198/2009 Sb., antidiskriminačního zákona. Žalovaný se dopustil vůči žalobci diskriminace jak přímé tak nepřímé tím, že v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29.6.2011, č.j. 7As 70/2011, vůbec nehodnotil ve vztahu k ustanovení § 17 odst. 1 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání další, v pardubickém regionu nezastoupené menšinové žánry vysílané žalobcem, jako je bluegrass, americký protestsong, křesťanská hudba, gospel, etnická hudba včetně hudby romské, trampská píseň, moravská a jihočeská lidová píseň. Přitom v předchozích licenčních řízeních musel hodnotit u žadatelů o licenci kombinaci country a folk s ostatními žánry, jinak by nemohl licenci udělit, protože v regionu vysílal částečně country a folk celoplošný provozovatel ze zákona, tj. Český rozhlas, Region Střední Čechy. Nepřímou diskriminací se rozumí jednání nebo opomenutí, kdy na základě zdánlivě neutrálního ustanovení, kritéria nebo praxe je z některého z důvodů osoba znevýhodněna oproti ostatním. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl žádné kritérium, které by mu objektivně umožnilo neudělit žalobci souhlas s dokrytím s odkazem na ustanovení § 20 odst. 4 a § 21 odst. 1 a 3 ve spojení s ustanovením § 6 odst. 1 písm. e) zákona o vysílání, přičemž v diskriminační aplikaci těchto zákonných ustanovení byl žalobce znevýhodněn oproti ostatním provozovatelům rozhlasového vysílání. Žalovaný správní úřad přitom neprokázal, že nedošlo k porušení zásady rovného zacházení, ačkoliv je k tomu podle ustanovení § 133a občanského soudního řádu povinen, přičemž toto ustanovení je možno aplikovat přiměřeně i v řízení podle soudního řádu správního.

V bodě č. 3 podané žaloby žalobce namítl, že žalovaný správní úřad žalobce před ani po zahájení správního řízení, ve kterém bylo vydáno napadené rozhodnutí, neinformoval o tom, že hodlá s ohledem na jím tvrzenou bonitu kmitočtu Pardubice Polabiny 104,1 MHz/100W vyhlásit licenční řízení, a způsobil mu tím zbytečné náklady spojené s přípravou podkladů pro žádost o dokrytí. Postup žalovaného správního úřadu při vyhodnocování bonity je nepřezkoumatelný a v rozporu s jeho dosavadní praxí. Žalovaný uvedl, že bonitní je soubor technických parametrů, který by umožňoval provozovat rozhlasové vysílání beze ztráty zcela novému provozovateli rozhlasového vysílání. Tento nekvalifikovaný názor žalovaného přitom není podložen žádnou ekonomickou analýzou ani statistickými údaji. Žalovaný správní úřad si v napadeném rozhodnutí stanovil tři kritéria pro hodnocení bonity souboru technických parametrů, a to

- a) počet posluchačů, kteří mohou vysílání programu z daného vysílače zachytit a v odpovídající technické kvalitě,
- b) počet programů zachytitelných v odpovídající technické kvalitě na daném území,
- c) zda na daném území již bylo dříve vyhlášeno řízení z podnětu žadatele a počet žadatelů v daném řízení.

Žalobce má za to, že žalovaný neuvedl žádný přezkoumatelný způsob výpočtu, který by zohledňoval vyzářený výkon vysílače ve směru maximálního vyzářování, efektivní výšku antény ve směru maximálního vyzářování, počet obyvatel nerušené oblasti v tisících a poměr počtu obyvatel s nerušeným a rušeným příjmem. Žalovaný nehodnotil z hlediska posouzení bonity kmitočtu jednotlivá věkové a příjmové skupiny obyvatelstva, přítomnost příslušníků národnostních menšin a rozvrstvení posluchačů podle pohlaví. Hodnocení počtu programů vysílaných v pardubickém regionu je zcela zavádějící a samo o sobě žádný význam nemá. Za zcela irelevantní je třeba označit hodnocení toho, zda na daném území již bylo dříve vyhlášeno řízení z podnětu žadatele a počet žadatelů v daném řízení, když tvrzení žalovaného naopak svědčí o tom, že bonita daného kmitočtu je nízká, protože za dobu posledních deseti let v děčínském regionu byla vyhlášena licenční řízení na návrh provozovatelů rozhlasového vysílání pouze ve třech případech a s žalovaným blíže nespecifikovaným výsledkem. Žalovaný cíleně vynechal v napadeném rozhodnutí některé pasáže předmětné e-mailové zprávy od předsedy Asociace provozovatelů soukromého vysílání Michala Zelenky ze dne 19.5.2011, v níž se uvádí, že význam pro hodnocení bonity má kupní síla posluchačů. Napadené rozhodnutí je podle názoru žalobce zcela nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí už z toho důvodu, že kritéria, která si žalovaný stanovil pro hodnocení bonity kmitočtu, jsou nejasná a správní úvaha žalovaného nepodložená. Žalovaný překročil meze svého správního uvážení, když učinil bez jakékoli ekonomické analýzy nepodložené závěry ohledně hodnocení bonity kmitočtu.

V bodě 4 žalobce namítl, že napadené rozhodnutí ve vztahu k ustanovení § 17 písm. c) zákona o vysílání řádné a objektivní odůvodnění nesplnění hodnotícího kritéria zcela postrádá. Na Pardubicku je COUNTRY RADIO svým programovým zaměřením obohacením rozmanitosti stávající programové nabídky. Žalovaný ve svém napadeném rozhodnutí vůbec nehodnotil přínos programové skladby žalobce, ale pouze skutečnost, zda jiné rozhlasové stanice v regionu údajně vysílají žánr country a folk. COUNTRY RADIO přitom vyniká nad jinými hudebními stanicemi i svou péčí o rozvoj původní tvorby, protože podporuje mladé kapely a hudební skupiny, včetně jejich živých vystoupení ve vlastním vysílání. Již několik let podporuje festival Porta. Na rozdíl od rádií, která hovoří o podpoře mladých začínajících kapel, na COUNTRY RADIU taková podpora reálně existuje. Jedinečnost programové skladby žalobce, který podporuje rozvoj mladých talentů jejich přímou účastí ve vysílání, vytváří jednoznačný předpoklad pro rozšíření a obohacení programové skladby v pardubickém regionu. Cílovou skupinou posluchačů COUNTRY RADIA podle žádosti o dokrytí primárně tvoří posluchači ve věku od 30 do 70 let. Potenciálně přitom cílovou skupinu posluchačů tvoří i posluchači od 20 do 70 let věku a výše. Žádná z ostatních rozhlasových stanic, vysílajících v předmětném regionu, se nezaměřuje na posluchače starší 55 let. K chybějícímu hodnocení žalovaného ohledně cílové věkové skupiny žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7.3.2008, č.j. 5 Ca 337/2007 - 56.

Žalobce v této části žaloby uzavřel, že protože žalovaný do své úvahy nezahrnul, zda právě zvláštní hudební formát COUNTRY RADIA a vyšší věková hranice posluchačů, na které je zaměřeno, neznamená přínos k rozmanitosti stávající nabídky, je jeho správní uvážení v otázce přínosu programové skladby žalobce k rozmanitosti stávající programové nabídky neúplné a nepostačující. Žalovaný navíc v napadeném rozhodnutí zneužil správní uvážení při posuzování kritéria podle ustanovení § 17 odst.1 písm.c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Tvrzení žalovaného o údajné podobnosti hudebního formátu žalobce a Radia Proglas, Radia Kontakt Liberec a Českého rozhlasu, Region Střední

Čechy, je zcela vadné, protože akceptování názoru žalovaného by vysílání těchto rádii v jakémkoli regionu vylučovalo udělení souhlasu se změnou skutečností, uvedených v žádosti o licenci, u jakéhokoli dalšího žadatele. Žalobce nemá informace o tom, že by žalovaný monitoroval precizní dodržování hudebního formátu po udělení licence a svá tvrzení o jasné odlišnosti programové skladby žalobce dokládá důkazy, které tvoří přílohu žaloby. COUNTRY RADIO má odlišnou programovou skladbu a hudební formát než rádia, jejichž hudební formát srovnával žalovaný v napadeném rozhodnutí s formátem žalobce.

V bodě 6 podané žaloby žalobce namítl, že žalovaným napadené rozhodnutí nezohlednilo evidentní přínos programové skladby navrhované žalobcem a jedinečnou cílovou skupinu posluchačů. Jeho správní uvážení je nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje srovnání programové nabídky v celém jejím rozsahu a podle dílčích kritérií, která si ve své dosavadní rozhodovací praxi žalovaný vytyčoval a která jsou uvedena v manuálu, což bylo žalovanému judikaturou správních soudů již opakovaně vytýkáno. Odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je zjevně založeno na aplikaci diskriminačních a nesouměřitelných kritérií, respektive na diskriminační aplikaci žalovaným stanovených kritérií na úkor žalobce. Specializované programy žalobce jsou svou informační zaměřeností vhodné pro využití ke komunikaci s menšinami, dalším z nosných prvků vysílání je zpravodajství, kde žalobce reaguje na aktuální témata ze života menšinové populace, a je tedy zjevné, že žalobce se zaměřuje i na regionální informace, určené pro příslušníky národnostních, etnických a jiných menšin v pardubickém regionu, což činí jeho vysílání při hodnocení kritéria podle ustanovení § 17 odst.1 písm.c) zákona o vysílání ještě přínosnějším. Žalovaný tedy nevycházel v napadeném rozhodnutí z obsahu podané žádosti o dokrytí a nesrovnával předloženou nabídku programu rozhlasového vysílání podle zákonných hledisek pro udělení souhlasu se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci.

V bodě 7 podané žaloby žalobce namítl, že zákon ukládá žalovanému správnímu úřadu povinnost podrobně odůvodnit a uvést kritéria, na základě kterých byla licence udělena žadateli o licenci a zamítnuty žádosti všech ostatních účastníků řízení, vydané rozhodnutí proto musí obsahovat porovnání a zhodnocení zákonem stanovených kritérií u všech žadatelů o licenci. Nutnost podrobného odůvodnění rozhodnutí žalovaného tak zůstává jako referenční kritérium pro rozhodovací praxi soudů v řízení podle ustanovení § 65 soudního řádu správního. Rovněž Ústavní soud v nálezu č. 403/2002 Sb., dostupného na [www.http.nalus.cz](http://www.nalus.cz), dospěl k závěru, že novelizace Ústavy České republiky nemůže vést k odstranění referenčního hlediska ratifikovaných a vyhlášených mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách pro posuzování vnitrostátního práva Ústavním soudem. Opuštění koncepce podrobného odůvodnění rozhodnutí žalovaného by vedlo k omezení již dosažené procedurální úrovně ochrany účastníků správního a licenčního řízení podle zákona a televizním a rozhlasovým vysílání. Rozhodnutí, vydaná podle zákona o vysílání, tak musí splňovat také náležitosti, uvedené v ustanovení § 68 až 72 správního řádu. Napadené rozhodnutí tyto náležitosti nesplňuje. Rozhodnutí žalovaného neobstojí z hlediska nároku na přezkoumatelnost rozhodnutí a z hlediska požadavků, obecně kladených na správní rozhodnutí. Podle názoru žalobce je zjevně nedostačující závěr žalovaného, podle kterého jsou country, folk a příbuzné žánry v současné době ve vysílání některých dalších programů v regionu zastoupeny, neboť je učiněný bez bližšího uvedení exaktních kritérií, na základě kterých žalovaný k tomuto závěru dospěl. Žalovaný správní úřad se tak dopustil předběžného hodnocení, proto i v tomto ohledu považuje žalobce odůvodnění napadeného rozhodnutí za nedůvodné a nepřezkoumatelné a považuje za vadnou i výrokovou část napadeného rozhodnutí.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 5.9.2011 vyplývá, že žalovaný správní úřad s tvrzením žalobce nesouhlasí. Vydané rozhodnutí je v mezích správní úvahy, je dostatečně odůvodněné a proto přezkoumatelné, napadený postup nemá diskriminační povahu, naopak směřuje k odstranění diskriminace, spočívající v obcházení licenčního řízení a tím i zákona a umožňuje ucházet se o kmitočty nejen stávajícím provozovatelům rozhlasového vysílání, ale také novým žadatelům, kteří nemají možnost žádat o přidělení souboru technických prostředků jinak, než v licenčním řízení, oproti možnosti stávajících provozovatelů. K jednotlivým žalobním námitkám žalovaný uvedl následující:

Pokud žalobce poukazuje na právní názor, uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24.2.2011, č.j. 7 As 111/2010 - 163, pak tento zmíněný rozsudek takovou věc nemohl po žalované Radě chtít vzhledem ke skutečnosti, že jde o zcela jiné správní řízení, týkající se jiných účastníků a ve věci přidělení zcela jiných kmitočtů. Obdobně to platí i o rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.11.2006, č.j. 8 As 61/2005 - 91, neboť v něm jádrem sporu v hmotně - právní rovině byla zcela jiná otázka, a to v případě neexistence neobsazeného kmitočtu, zda je nutno vždy vyhlašovat licenční řízení. Napadené rozhodnutí bylo vydáno ve správním řízení, vedeném o změně územního rozsahu vysílání a žalovaná se tak s touto žádostí musela nejprve vypořádat (aby nevyhlásila licenční řízení na kmitočty, který bude následně přidělen podle ustanovení § 21 odst.1 písm.b) zákona o vysílání s tím, že případní uchazeči o licenci pouze ztratí zaplacené správní poplatky) a vyhodnocení bonity kmitočtu provedla žalovaná v prvním možném okamžiku, kdy tak bylo možno provést, tedy po obdržení stanoviska od Českého telekomunikačního úřadu, včetně výpočtu pokrytí obyvatel, které provádí ČTÚ jako jediný správce databáze kmitočtů a správce kmitočtového spektra.

K tvrzené nepřezkoumatelnosti správní úvahy žalované ohledně bonity žádaného souboru technických parametrů žalovaná na straně 3 napadeného rozhodnutí popsala obecný postup v rozhodování o žádostech, dále uvedla obecný postup, který nově aplikuje po doručení rozsudku NSS sp.zn. 7 As 111/2010, a na straně 4 napadeného rozhodnutí jsou tato kritéria aplikována na konkrétní případ souboru technických parametrů Pardubice 104,1 MHz/100W.

Podle názoru žalované žalobce zcela nerespektuje, že se odůvodněním s jím tvrzenými nedostatky vypořádává na str. 3, kde je uvedeno, proč podle názoru Rady představuje zásadní parametr pro určení bonity souboru technických parametrů počet posluchačů, kteří mohou vysílání programu z daného vysílače zachytit v odpovídající technické kvalitě. Žalovaná zároveň upozornila na to, že důvody pro použití dalších, vedlejších parametrů, jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsány a tvoří jasně předvídatelný základ pro správní úvahu žalované. Pokud se v různých případech jejich aplikace zdá žalobci nesprávná, vyplývá to spíše z jeho neznalosti. Podle názoru žalované se jedná o korektní popis skutečnosti a v žalobě naznačované úmyslné vynechání některých částí korespondence s Asociací je od žalobce směšné. Z textu odůvodnění lze jednoznačně dovodit, že se jedná nikoli o citaci textu, ale dostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze zaměňovat s požadavkem citace všech textů a podání, které se uvedeného řízení týkají.

Žalovaná má za to, že zcela transparentně vyhodnotila bonitu žádaného souboru technických parametrů a dospěla k závěru, že se jedná o kmitočet dostatečně bonitní pro to, aby byl předmětem licenčního řízení. Podle názoru Nejvyššího správního soudu v takovém

případě by bylo udělení souhlasu obcházením licenčního řízení jako transparentní veřejné soutěže o vzácný statek, kterým jsou rozhlasové kmitočty, a tedy obcházením zákona.

Z tohoto důvodu žalovaná jako ústřední orgán státní správy nemohla rozhodnout o udělení souhlasu se změnou územního rozsahu vysílání přidělením kmitočtu Pardubice 104,1 MHz/100W, neboť udělením souhlasu se žádostí provozovatele by porušila zákon.

Závěrem žalovaný správní úřad poukázal na to, že žalobce má možnost po vyhlášení licenčního řízení se tohoto řízení zúčastnit a přesvědčit svým projektem žalovanou, že je přínosem pro daný region v soutěži s ostatními uchazeči při komparaci všech předložených projektů. Pouze takovým způsobem může vysílat na uvedeném vysílači v souladu se zákonem.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 1.11.2011 zástupce žalobce odkázal na podanou žalobu a dodal, že se žalovaný správní úřad nevypořádal s žádnými věcnými a doloženými námitkami žalobce a svá tvrzení buď přímo nebo nepřímě popírá i ve vlastním obsahu svého vyjádření k podané žalobě. Toto vyjádření obsahuje řadu neurčitých tvrzení, zejména pokud se týká již opakovaně žalovaným neuváděnými počty řízení, je svým obsahem neurčitá a nepřesná. Žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů. Žalobce namítá, že skutkový stav, který vzal správní úřad za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisovým materiálem a nemá v něm oporu. Dále žalobce namítá, že došlo k podstatnému porušení ustanovení o správním řízení, což mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí, v konkrétnostech žalobce odkazuje na podanou žalobu a zdůrazňuje odkaz na diskriminační jednání žalovaného správního úřadu vůči žalobci tak, jak je popsán v podané žalobě.

Zástupce žalované Rady pro rozhlasové a televizní vysílání u jednání soudu uvedl, že tvrzené nedostatky a rozpory vyjádření nejsou důvodné, počet licenčních řízení je uveden jednoznačně jak v napadeném rozhodnutí, tak i ve vyjádření k žalobě. V obou případech žalovaná mluví o tom, že základem pro stanovení bonity kmitočtů je počet posluchačů. Na základě takto stanovené bonity lze pak stanovit příjmy z reklam. Pokud žalobce namítal nedostatek odborného posouzení, například znaleckým posudkem, pak žalovaná má za to, že na základě vyhlášky Českého telekomunikačního úřadu provádí výpočet počtu posluchačů tento úřad, který je jediným správcem kmitočtového spektra a proto žalobcem zpochybňovaný výpočet je maligní. Žalovaný správní úřad však nehodnotil pouze kmitočty nebo bonitu kmitočtu, ale v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl i obecný postup při vyřizování žádostí, to vše plně v souladu se stávající judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně s rozsudkem tohoto soudu sp.zn. 7 As 111/2010. Žalovaná uvedla konkrétní hodnotu bonity konkrétního parametru, o nějž žalobce žádal. Pokud žalobce hovoří o diskriminaci, žalovaná musí v této souvislosti odkázat na rozhodnutí soudů, uvedená v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření, z nichž vycházela. Jedná se zejména o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ve kterém uzavřel, že udělování bonitních kmitočtů mimo licenční řízení je naopak diskriminací posluchačů a diskriminací dalších možných uchazečů o vysílání, kteří do řízení nemohou vstoupit. Pokud jde o hodnocení kritérií podle ustanovení § 17 zákona o vysílání, žalovaná má za to, že po dokončení správního řízení Rada v souladu s ustanovením § 21 odst.3 zákona o vysílání žádosti nevyhověla, provedla hodnocení programové skladby v souladu s ustanovením § 17 odst.1 zejména písmen c) a g), přičemž právě tato ustanovení slouží k popisu programové skladby. Při srovnání programové skladby žadatele žalovaná dospěla k závěru, že nelze žalobci přisvědčit v názoru, že jde o přínos na daném území pro posluchače a pokud má žalobce za to, že v této

oblasti je jeho vysílání unikátní, měl by se toho domoci v řádném licenčním řízení. Pokud jde o námitky k programové skladbě žadatele, jsou podklady přílohou napadeného rozhodnutí. Žalovaná má za to, že rozhodnutí bylo vydáno po provedeném řádném řízení, v souladu se zákonem a je náležitě odůvodněno.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobce je provozovatelem rozhlasového vysílání programu COUNTRY RADIO na základě licence č.j. RU91/99 ve znění platných změn.

Dne 13.12.2010 podal žalobce žádost o změnu souboru technických parametrů spočívající v přidělení kmitočtu Pardubice 104,1 MHz/100W.

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání dopisem ze dne 16.12.2010 přerušila správní řízení a vyjádřila souhlas s odesláním předmětných kmitočtů na koordinaci k Českému telekomunikačnímu úřadu. Dne 24.1.2011 Rada obdržela od Českého telekomunikačního úřadu negativní stanovisko ke kmitočtům Chomutov - město 1070 a Chomutov – město 91,7 MHz, o kterých rozhodla na 3. zasedání č. 55/2011. Dne 25.5.2011 obdržela Rada od Českého telekomunikačního úřadu zkoordinovaný kmitočet Pardubice Polabiny 104,1 MHz.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 14.6.2011 rozhodla Rada pro rozhlasové a televizní vysílání o neudělení provozovateli COUNTRY RADIO s.r.o. souhlas ke změně skutečností uvedených v žádosti o licenci k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím vysílačů programu COUNTRY RADIO spočívající ve změně územního rozsahu vysílání a souboru technických parametrů v přidělení kmitočtu Pardubice Polabiny 104,1 MHz/100W z důvodu, že by požadovaná změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení. Rada dospěla k závěru, že zásadním parametrem pro určení bonity souboru technických parametrů je počet posluchačů, kteří mohou vysílání programu z daného vysílače zachytit v odpovídající technické kvalitě na daném území. Rada po zhodnocení přínosu programové skladby podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. a) zákona o vysílání a písm. c) zákona o vysílání i písmene e) a g) tohoto právního ustanovení dospěla k závěru, že souhlas se změnou územního rozsahu vysílání souboru technických parametrů nelze udělit, neboť tato požadovaná změna by vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení, když nebylo dostatečně naplněno zákonné hodnotící kritérium podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. c) zákona o vysílání.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí, jímž Rada neudělila provozovateli COUNTRY RADIO s.r.o. souhlas ke změně skutečností, uvedených v žádosti o licenci k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím vysílačů programu COUNTRY RADIO (licence č.j. RU/91/99, spočívající ve změně územního rozsahu vysílání a souboru technických parametrů v přidělení kmitočtu Pardubice Polabiny 104,1 MHz/100W podle ustanovení § 20 odst. 4 a § 21 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění účinném ke dni vydání

napadeného rozhodnutí (dále též zákon o vysílání), a to z důvodu, že by požadovaná změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení.

Podle ustanovení § 12 odst.1 zákona o vysílání licenci uděluje Rada v řízení o udělení licence (dále jen "licenční řízení"). Licence opravňuje provozovatele vysílání k rozhlasovému a televiznímu vysílání a k šíření teletextu v analogovém televizním vysílání v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem a jinými právními předpisy. Licence vstupuje v platnost dnem, kdy rozhodnutí Rady nabylo právní moci s výjimkou případu podle ustanovení § 18 odst.2.

Podle ustanovení § 13 odst.1 zákona o vysílání účastníky licenčního řízení jsou všichni žadatelé o udělení licence, jejichž žádost byla doručena Radě ve lhůtě stanovené ve vyhlášení licenčního řízení (ust.§ 15 odst. 2).

Podle ustanovení § 15 odst.1 zákona o vysílání licenční řízení zahajuje Rada z vlastního podnětu nebo z podnětu uchazeče o licenci vyhlášením licenčního řízení. Před zahájením licenčního řízení si Rada vyžádá stanovisko Českého telekomunikačního úřadu vymezující územní rozsah vysílání způsobem podle odstavce 2, a jedná-li se o licenční řízení o udělení jedné nebo více licencí k vysílání jednoho nebo více programů šířených prostřednictvím vysílačů pouze digitálně, rovněž stanovisko Českého telekomunikačního úřadu k možnosti umístění v sítích elektronických komunikací; v případě podnětu uchazeče o licenci je Rada povinna vyžádat si od Českého telekomunikačního úřadu potřebná stanoviska nejpozději do patnácti dnů ode dne, kdy podnět obdrží. Licenční řízení Rada vyhlásí nejpozději do třiceti dnů ode dne, kdy od Českého telekomunikačního úřadu obdrží stanovisko, které zahájení licenčního řízení umožňuje; vyžádá-li si Rada od Českého telekomunikačního úřadu k témuž licenčnímu řízení více než jedno stanovisko, počíná lhůta třiceti dnů pro vyhlášení licenčního řízení běžet ode dne, kdy obdrží poslední z vyžádaných stanovisek, pokud tato stanoviska zahájení licenčního řízení umožňují.

Podle ustanovení § 15 odst.2 zákona o vysílání Rada ve vyhlášení licenčního řízení stanoví lhůtu a místo podání žádosti o licenci, časový rozsah vysílání, územní rozsah vysílání určený souborem technických parametrů v případě analogového vysílání nebo diagramem využití rádiových kmitočtů v případě digitálního vysílání; u licenčního řízení na celoplošné vysílání Rada stanoví požadavky na základní programovou specifikaci celoplošného vysílání (dále jen "požadavky"). Rada oznámení o vyhlášení licenčního řízení zveřejní na úřední desce, nejméně ve dvou celostátních denících a způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Podle ustanovení § 16 odst.2 zákona o vysílání veřejné slyšení je určeno k projednání otázek týkajících se programové skladby navrhované jednotlivými účastníky licenčního řízení.

Podle ustanovení § 16 odst.3 zákona o vysílání ve veřejném slyšení konaném v rámci licenčního řízení k jinému než místnímu televiznímu vysílání musí být projednána otázka zastoupení evropských děl, evropských děl vyrobených nezávislými výrobci a děl současné evropské tvorby v navrhované programové skladbě televizního vysílání jednotlivých účastníků licenčního řízení k provozování televizního vysílání.

Podle ustanovení § 16 odst.4 zákona o vysílání ve veřejném slyšení navrhnou účastníci licenčního řízení znění licenčních podmínek, které se v případě udělení licence stanou

licenčními podmínkami podle ustanovení § 18 odst.4, s výjimkou podmínek podle písmene c), které stanoví Rada po dohodě s účastníkem řízení tak, aby byly v souladu se stanoviskem Českého telekomunikačního úřadu.

Podle ustanovení § 17 odst.1 zákona o vysílání při rozhodování o udělení licence Rada hodnotí

- a) ekonomickou, organizační a technickou připravenost žadatele k zajištění vysílání, včetně výsledků dosavadního podnikání žadatele v oblasti rozhlasového a televizního vysílání, pokud v této oblasti podnikal,
- b) transparentnost vlastnických vztahů ve společnosti žadatele,
- c) přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového nebo televizního vysílání na území, které by mělo být rozhlasovým nebo televizním vysíláním pokryto,
- d) zastoupení evropské tvorby (§ 42), tvorby evropských nezávislých producentů a současné tvorby (ust. § 43) v navrhované programové skladbě televizního vysílání, jde-li o licenci k televiznímu vysílání,
- e) přínos uchazeče pro rozvoj původní tvorby,
- f) v televizním vysílání připravenost žadatele opatřit určité procento vysílaných pořadů skrytými nebo otevřenými titulky pro sluchově postižené,
- g) přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice.

Podle ustanovení § 18 odst.3 zákona o vysílání rozhodnutí o udělení licence obsahuje výrok o udělení licence jednomu ze žadatelů o licenci a o zamítnutí žádostí ostatních žadatelů, odůvodnění, které obsahuje kritéria, na základě kterých byla licence udělena žadateli o licenci a zamítnuty žádosti všech ostatních účastníků řízení, a poučení o oprávněm prostředku.

Podle ustanovení § 18 odst.4 zákona o vysílání rozhodnutí o udělení licence dále obsahuje

- a) označení provozovatele vysílání s licenci,
- b) označení (název) programu a označení, zda program bude šířen celoplošně, regionálně či místně,
- c) časový rozsah vysílání, územní rozsah vysílání podle ust. § 2 odst.1 písm.y),
- d) dobu, na kterou byla licence udělena,
- e) základní programovou specifikaci a další programové podmínky, včetně uvedení údaje, zda se jedná o plnoformátový program; v případě digitálního vysílání rovněž podmínky, týkající se povinnosti provozovatele vysílání vytvářet a poskytovat soubory datových údajů pro obsah elektronického programového průvodce a podmínky týkající se poskytování případných dalších služeb přímo souvisejících s programem,
- f) územní rozsah vysílání u kabelových systémů, (dále jen "licenční podmínky").

Podle ustanovení § 20 odst.4 zákona o vysílání Rada vyhoví písemné žádosti provozovatele vysílání s licenci o změnu souboru technických parametrů v případě analogového vysílání a diagramu využití rádiových kmitočtů v případě regionálního nebo místního digitálního vysílání, nedojde-li změnou k porušení závazků vyplývajících z mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která byla vyhlášena ve Sbírce zákonů nebo ve Sbírce mezinárodních smluv, anebo z členství České republiky v Evropské unii anebo v mezinárodních organizacích, nebo k porušení zvláštního zákona, a je-li tato změna v souladu se stanoviskem Českého telekomunikačního úřadu, které si Rada před

provedením změny vyžádá. Rada však žádost zamítne, pokud by změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení. Důvody neudělení souhlasu musejí být shodné s kritérii uvedenými v ust. § 6 odst.1 písm.e). Rada je povinna rozhodnout o změně skutečností podle tohoto odstavce do šedesáti dnů ode dne, kdy jí byla doručena žádost provozovatele vysílání s licenci. Pokud Rada v této lhůtě nerozhodne, má se za to, že se změnou vyslovila souhlas. Rada může řízení přerušit v případě, že je třeba odstranit ve stanovené lhůtě nedostatky v žádosti o změnu nebo pokud bylo zahájeno řízení o předběžné otázce. V takovém případě Rada v rozhodnutí o přerušení řízení uvede, o jakou otázku se jedná; po dobu přerušení řízení lhůty neběží.

Podle ustanovení § 21 odst.1 zákona o vysílání provozovatel vysílání s licenci je povinen předem požádat Radu o písemný souhlas se změnou těchto skutečností uvedených v žádosti o licenci:

- a) označení názvu programu,
- b) změna časového rozsahu vysílání nebo územního rozsahu vysílání podle ust. § 2 odst.1 písm.y),
- c) změna územního rozsahu vysílání u kabelových systémů,
- d) změna licenčních podmínek,
- e) změna výše základního kapitálu, způsobu rozdělení hlasovacích práv, vkladu jednotlivých společníků (včetně obsahové specifikace a finančního ohodnocení nepeněžitých vkladů) nebo členů a výše jejich obchodních podílů, společenské nebo zakladatelské smlouvy, stanov a seznamu společníků nebo akcionářů.

Podle ustanovení § 21 odst.3 zákona o vysílání je Rada povinna rozhodnout o změně skutečností podle odstavce 1 do šedesáti dnů ode dne, kdy jí byla doručena žádost provozovatele vysílání s licenci. Pokud Rada v této lhůtě nerozhodne, má se za to, že se změnou vyslovila souhlas. Rada souhlas neudělí pouze tehdy, pokud by změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení. Důvody neudělení souhlasu musí být shodné s kritérii, uvedenými v ust. § 6 odst.1 písm.e). Základní programovou specifikaci nelze měnit. Rada může řízení přerušit v případě, že je třeba odstranit ve stanovené lhůtě nedostatky v žádosti o změnu nebo pokud bylo zahájeno řízení o předběžné otázce. V takovém případě Rada v rozhodnutí o přerušení řízení uvede, o jakou otázku se jedná; po dobu přerušení řízení lhůty neběží.

Podle ustanovení § 2 odst.1 písm.w/ zákona o vysílání se pro účely tohoto zákona rozumí souborem technických parametrů v případě analogového vysílání prostřednictvím zemských rádiových vysílacích zařízení (dále jen "vysílač") kmitočet, vyzářený výkon a vysílací stanoviště.

Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.7.2009 č.j. 7 As 50/2009 – 76, dostupný na www.nssoud.cz, rozhlasové vysílání šířené prostřednictvím vysílačů je po technické stránce založeno na šíření elektromagnetických vln o určitém kmitočtu volným prostorem, jejichž prostřednictvím se dostává vysílaná informace (hudba, mluvené slovo atd.) k posluchači. Jde o způsob šíření informací užívající vzácného statku - kmitočtového spektra, který je zákonodárcem považován za statek veřejný a k jehož správě je povolána veřejná moc. Tohoto statku není tolik, aby každý, kdo by chtěl šířit vysílání prostřednictvím vysílačů, tak mohl činit, aniž by tím zasahoval do vysílání jiného. Proto zákon o vysílání vytváří mechanismus distribuce tohoto veřejného statku (práva vysílat na určité frekvenci v určitém územním a časovém rozsahu) prostřednictvím licenčního řízení. Licenční řízení je založeno na tom, že orgán veřejné správy uspořádá výběrové řízení, v němž právo užívat

určitou část vzácného statku udělí jednomu ze zpravidla více uchazečů. Právo se udělí na určité časové období (u rozhlasového vysílání na 8 let, viz § 12 odst. 5 písm. a/ zákona o vysílání). Zákon umožňuje za určitých podmínek periodické prodlužování doby trvání tohoto práva (viz § 12 odst. 10 až 12 zákona o vysílání). Klíčovým rysem tohoto způsobu distribuce vzácného veřejného statku je soutěž o určitou jeho konkrétní část mezi více uchazeči, z nichž pouze jeden bude ve vztahu k ní úspěšný, a tedy jen tento jeden bude moci na určité frekvenci v určitém územním a časovém rozsahu vysílat. Všichni ostatní, tedy neúspěšní uchazeči budou z užívání dané části veřejného statku po dobu trvání licence vyloučeni.

Provozovatel vysílání s již udělenou licencí je tedy za trvání licence oprávněn požádat žalovanou o souhlas se změnou souboru technických parametrů, spočívající v přidělení volného kmitočtu; podle § 21 odst. 1 téhož zákona je nejen oprávněn, ale dokonce povinen předem požádat žalovanou o souhlas se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci, spočívající ve změně územního rozsahu vysílání. V posuzované věci právě to učinila společnost Route Radio s.r.o., která se svými žádostmi na žalované domáhala přidělení nově zkoordinovaných kmitočtů.

Městský soud v Praze dále vycházel ze závěrů, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 24.2.2011, č.j.: 7 As 111/2010 – 163, rovněž dostupném na www.nssoud.cz. Povahou řízení o změně skutečností uvedených v žádosti o licenci, spočívající ve změně územního rozsahu vysílání a souboru technických parametrů (v podobě přidělení dalších kmitočtů), se Nejvyšší správní soud také zabýval v rozsudku ze dne 10.9.2009, č.j.: 7 As 61/2009 - 134 (dostupném na www.nssoud.cz), v němž zdůraznil, „že v režimu ustanovení § 21 odst.1 písm.b) zákona o vysílání nelze vyslovit souhlas s takovou změnou parametrů, která by *de facto* představovala novou licenci. Na základě žádosti o změnu licence nelze obejít požadavky licenčního řízení. K tomu by došlo i v případě, kdy by změnou územního rozsahu a technických parametrů byl přidělen kmitočet, který by představoval pokrytí území větších parametrů a nikoliv tzv. dokrývací kmitočet (k terminologii a správní praxi Rady při poskytování dokrývacích kmitočtů viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.11.2006, č.j: 8 As 61/2005 – 91, www.nssoud.cz, v němž bylo zdůrazněno, že „žalovaná nemá povinnost vyhlásit licenční řízení vždy v případě existence „neobsazeného“ kmitočtu, ale může se zabývat posouzením otázky, zda je takový kmitočet dostatečně bonitní, tj. zda může být samostatným předmětem licenčního řízení, či zda bude využit pouze jako kmitočet dokrývací, ke zlepšení existujícího územního pokrytí držitelem jiné licence za její současné změny“). Posouzení, zda se při žádosti o změnu územního rozsahu a technických parametrů nejedná o pouhou změnu v intencích původně udělené licence, ale fakticky o nové licenční řízení, je předmětem odborného posouzení Rady jako k tomu zřízeného odborně specializovaného správního orgánu, které musí být podloženo racionální úvahou opřenou o, po skutkové (a tedy technické) stránce, dostatečně zjištěné parametry vysílání, jež by přidělením kmitočtu žadatel získal.“

V první žalobní námitce žalobce namítl, že žalovaný správní úřad vydáním napadeného rozhodnutí překročil meze svého správního uvážení vydáním netransparentního rozhodnutí, které je nedostatečně odůvodněno a má výrazně diskriminační charakter. V napadeném rozhodnutí nebyl respektován právní názor, obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24.2.2011, č.j. 7 As 111/2010-163, dostupného na www.nssoud.cz, neboť žalovaný správní úřad řádně neodůvodnil svůj závěr, proč je soubor technických parametrů Pardubice Polabiny – kmitočet 104,1 MHz/100W dostatečně bonitní na to, aby mohl být předmětem licenčního řízení.

Uvedenou žalobní námitku neshledal soud důvodnou. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný správní úřad s žalobcem namítanými a tvrzenými nedostatky řádně vypořádal na třetí straně napadeného rozhodnutí, kde jednoznačně uvedl, z jakých konkrétních okolností posuzované žádosti a z jakých ustanovení právního předpisu (zákona o vysílání) žalovaný dovodil, proč považuje za zásadní parametr pro určení bonity souboru technických parametrů právě počet posluchačů, kteří mohou vysílání programu z daného vysílače zachytit v odpovídající technické kvalitě. Skutečnost, že žalobce v dalších uplatněných námitkách s tímto závěrem polemizuje, neznamena sama o sobě automaticky závěr o tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné. Žalovaný správní úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí upozornil na to, že důvody pro použití dalších, podle názoru Rady spíše vedlejších parametrů, jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela konkrétním a přezkoumatelným způsobem popsány a tvoří základ pro správní úvahu žalované. Pokud se v různých případech jejich aplikace zdá žalobci nesprávná, je to důsledek jednak toho, že různé případy žádostí o souhlas se změnou souboru technických parametrů, spočívající v přidělení volného kmitočtu, mají nestejný skutkový základ a proto nelze dogmaticky trvat na vázanosti Rady rozsudkem Nejvyššího správního soudu v odlišné posuzované věci, jednak je to důsledek vlastní nespokojenosti žalobce s výsledkem řízení; tato nespokojenost však není důvodem pro zrušení rozhodnutí soudem pro nezákonnost, je-li z odůvodnění napadeného rozhodnutí sice zřejmé, že se správní úřad nevypořádal s konkrétními namítanými skutečnostmi z pohledu žalobce dostatečně úplně a podrobně, ale toto odůvodnění splňuje náležitosti právním řádem požadované pro řádné odůvodnění rozhodnutí, vydaného ve správním řízení. Jinými slovy řečeno – jestliže soud dospěl v rámci své přezkumné činnosti k závěru, že byť mají námitky žalobce v podané žalobě určitou opodstatněnost, ale rozhodnutí samo o sobě kritéria řádného, určitého, srozumitelného a náležitě odůvodněného správního rozhodnutí splňuje – není tato částečná důvodnost žalobních námitek důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem, pokud opodstatněná námitka nezpůsobuje vadu rozhodnutí, spočívající v jeho nezákonnosti či nesrozumitelnosti.

Soud se neztotožnil s názorem žaloby o tom, že žalovaný správní úřad v napadeném rozhodnutí neuvedl žádné kritérium, které by mu objektivně umožnilo neudělit žalobci souhlas s dokrytím s odkazem na ustanovení § 20 odst.4 a § 21 odst.1 a 3 ve spojení s ustanovením § 6 odst.1 písm.e) zákona o vysílání. Toto tvrzení je v bezprostředním rozporu s obsahem napadeného rozhodnutí a neobstojí ani námitka, podle níž měl žalobce být v důsledku diskriminační aplikace těchto zákonných ustanovení znevýhodněn oproti ostatním provozovatelům rozhlasového vysílání. Právě naopak - žalovaný správní úřad vydáním napadeného rozhodnutí zabránil nastolení situace, podle níž by reálně hrozilo ohrožení či porušení zásady rovného zacházení, když napadené rozhodnutí směřuje k odstranění diskriminace, spočívající v obcházení licenčního řízení a tím i zákona a umožňuje ucházet se o kmitočty nejen stávajícím provozovatelům rozhlasového vysílání, ale také novým žadatelům, kteří nemají možnost žádat o přidělení souboru technických prostředků jinak, než v licenčním řízení, oproti možnosti stávajících provozovatelů.

Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, v níž žalobce namítal, že žalovaný správní úřad ve svém napadeném rozhodnutí vůbec nehodnotil přínos programové skladby žalobce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný správní úřad vyšel ze skutečnosti, že i jiné rozhlasové stanice v pardubickém regionu vysílají hudební žánr country a folk. Žalobcem popisované jedinečnosti jeho programové nabídky tak mohou být zcela zásadním argumentem v řádném licenčním řízení, avšak odůvodnění žalobou

napadeného rozhodnutí je postaveno na závěru, že správní úřad zjistil a v odůvodnění rozhodnutí řádně uvedl jiné rozhodné skutečnosti, které mu bránily a brání vyhovět žádosti žalobce o souhlas s dokrytím, tj. skutečnosti, z nichž správní úřad dovodil, proč je soubor technických parametrů Pardubice Polabiny – kmitočet 104,1 MHz/100W dostatečně bonitní na to, aby mohl být předmětem licenčního řízení. Žalobci přitom v důsledku vydání napadeného rozhodnutí nebyla jakkoli odňata možnost, aby se po vyhlášení licenčního řízení tohoto řízení zúčastnil a přesvědčil svými argumenty i projektem žalovanou o tom, že je přínosem pro daný region v přímé soutěži s ostatními uchazeči. Diskriminaci žalobce vydáním napadeného rozhodnutí tedy soud v uvedených okolnostech neshledal.

V dalším žalobním bodě žalobce namítal, že zákon ukládá žalovanému správnímu úřadu povinnost podrobně odůvodnit a uvést kritéria, na základě kterých byla licence udělena žadateli o licenci a zamítnuty žádosti všech ostatních účastníků řízení, vydané rozhodnutí proto musí obsahovat porovnání a zhodnocení zákonem stanovených kritérií u všech žadatelů o licenci. Nutnost podrobného odůvodnění rozhodnutí žalovaného tak zůstává jako referenční kritérium pro rozhodovací praxi soudů v řízení podle ustanovení § 65 soudního řádu správního. S uvedenou žalobní námitkou se městský soud opětovně ztotožňuje, ovšem se zdůrazněním toho, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno ve správním řízení, vedeném o žádosti žalobce o souhlas se změnou územního rozsahu vysílání. Proto bylo na žalovaném správním úřadu, aby provedl vyhodnocení bonity kmitočtu, což žalovaná Rada učinila poté, kdy obdržela stanovisko Českého telekomunikačního úřadu, obsahujícího žalobcem rozporovaný a namítaný výpočet pokrytí obyvatel. V rámci tohoto vyhodnocení žalovaný správní úřad podle názoru soudu dostatečně určitě, srozumitelně a přezkoumatelným způsobem v odůvodnění rozhodnutí vyjádřil svoji správní úvahu o tom, že žalobcem požadovaná změna by vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení. Rada dospěla k jednoznačně vyjádřenému a dostatečně odůvodněnému závěru, že zásadním parametrem pro určení bonity souboru technických parametrů je počet posluchačů, kteří mohou vysílání programu z daného vysílače zachytit v odpovídající technické kvalitě na daném území. Po zhodnocení přínosu programové skladby podle ustanovení § 17 odst.1 písm.a),c),e) a g) zákona o vysílání pak Rada dospěla k závěru, že souhlas se změnou územního rozsahu vysílání souboru technických parametrů v dané věci nelze udělit, neboť tato požadovaná změna by vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení, když nebylo dostatečně naplněno zákonné hodnotící kritérium podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. c) zákona o vysílání.

Soud se neztotožnil ani se žalobní argumentací judikaturou Ústavního soudu, kterou žalobce dokládal, že vydáním napadeného rozhodnutí došlo k opuštění koncepce podrobného odůvodnění rozhodnutí správního úřadu, které vedlo k omezení již dosažené procedurální úrovně ochrany účastníků správního a licenčního řízení podle zákona a televizním a rozhlasovým vysílání. Městský soud v Praze neshledal odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné ani málo podrobné a z hlediska uplatněných žalobních bodů nedovodil závěr, že napadené rozhodnutí nesplňuje náležitosti, uvedené v ustanovení § 68 až 72 správního řádu, tj. soud neshledal tento závěr v žalobcem namítaných konkrétnostech, z nichž žalobce tento závěr dovozoval. Napadené rozhodnutí podle názoru soudu ob stojí z hlediska nároku na přezkoumatelnost rozhodnutí a z hlediska požadavků, obecně kladených na správní rozhodnutí.

Soud přisvědčil žalobci v názoru, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se nevypořádává se všemi skutkovými a právními okolnostmi, které žalobce namítl v podané žalobě. Soud však zároveň konstatuje, že tato skutečnost neznamená – ve spojení se

zjištěním soudu, že základní úvahy a posouzení rozhodujících skutečností správním úřadem jsou zřejmé podle názoru soudu do té míry, že se nejedná o vadu rozhodnutí – okolnost, která by měla za následek závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí a že by odůvodnění rozhodnutí trpělo nedostatečností v takovém rozsahu, že by to způsobovalo jeho nepřezkoumatelnost. Pro závěr o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí není podstatné, kolik stránek odůvodnění věnoval správní úřad polemice s písemným podáním žalobce, ale zda se dostatečně určitě, srozumitelně a přezkoumatelně vypořádal s podstatnými znaky a důvody jeho žádosti. Pokud by tomu tak nebylo, pak by účastník řízení mohl svoji nadměrnou procesní aktivitou *de facto* znemožnit správnímu úřadu jeho činnost, protože by bylo jen obtížně možné si představit úplnou, přesnou a podrobnou reakci správního úřadu na každou větu v podání účastníka správního řízení, odvolání či jeho doplňků a dodatků, protože takový postup by již sám o sobě činil rozhodnutí správního úřadu nepřezkoumatelným.

Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné a s ohledem na jejich obsah nebyla u žalobou napadeného rozhodnutí shledána nezákonnost napadeného rozhodnutí v důsledku krácení práv žalobce a protože soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, žalobu podle ustanovení § 78 odst.7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve sporu neúspěšnému žalobci nepřísluší právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku a úspěšnému žalovanému správnímu úřadu žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Z tohoto důvodu soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a následujících s.ř.s. u Městského soudu v Praze kasační stížnost, a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle ustanovení § 105 odst.2 s.ř.s. stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem ; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 1.listopadu 2011

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu